

04.03.2021

Les persones catalanoparlants formem una comunitat lingüística europea amb la major part del seu domini lingüístic dividit en diversos estats en el si dels quals constituïm una minoria no explícitament reconeguda, i a la qual no se li reconeix de manera efectiva la capacitat legal de protegir-se col·lectivament i de decidir en llibertat el seu futur.

Mentre la constitució espanyola estableix l'obligat coneixement de la llengua castellana a tota la ciutadania de l'estat, les comunitats autònomes de llengua catalana no han pogut legislar, als seus estatuts, l'obligatorietat del coneixement de la llengua pròpia; d'aquesta manera s'ha instaurat el principi de desigualtat legal entre ciutadans en matèria lingüística. Aquesta mateixa desigualtat la trobem a la constitució francesa, on es determina que «la llengua de la República és el francès», sense que es faci referència a la resta de llengües territorials de l'estat. Igualment, tampoc la legislació italiana preveu reconèixer al català, a la ciutat sarda de l'Alguer, un estatut equivalent al que rep l'italià. En conseqüència, en no establir-se per al català un estatut equiparable al que se li atorga al castellà, al francès o a l'italià, ni en les legislacions estatals ni en els textos constitucionals que li són aplicables (amb l'excepció del cas andorrà), es consagra que els drets lingüístics de les comunitats de llengua catalana no es puguin exercir de manera igualitària en aquells estats on les persones catalanoparlants constitueixen un grup minoritzat.

Constatem, a més, que per causa d'això, creix la minorització de la llengua i avança el procés intencionat de substitució a què es veu sotmesa, i ho fa de manera especialment greu en les generacions més joves. Davant d'això i de la situació que ho fa possible i ho promou, declarem que tenim el dret a desenvolupar la llengua i la cultura pròpies de forma normal, plena i lliure, que tenim el dret que estiga garantida la nostra existència i el dret a disposar de les eines que facen una cosa i l'altra possibles.

Per això les entitats signants d'aquest manifest expressem la nostra ferma voluntat de treballar totes plegades per:

1. Reivindicar la unitat, el reconeixement i l'oficialitat de la llengua catalana en tot del seu

domini lingüístic, que s'estén per tot Catalunya, Catalunya del Nord, la Franja de Ponent, Andorra, les Illes Balears i Pitiüses, la ciutat de l'Alguer i la major part del País Valencià, on rep també el nom de valencià, i promoure, en conseqüència, que les relacions entre les diferents institucions del territori que la tenen com a llengua pròpia s'hi vehiculen, i que hi haja una plena reciprocitat dels mitjans de comunicació en català.

2. Aconseguir el reconeixement ple dels nostres drets lingüístics, resumits en el dret irrenunciable a poder viure plenament en català en el territori històric del domini lingüístic de la nostra llengua.

3. Combatre les polítiques discriminatòries envers el català que condicionen les eleccions lingüístiques dels parlants. Cal pensar que la renúncia a l'ús normal de la llengua pròpia en el si del territori sobre el qual s'estén el seu domini lingüístic no és mai un acte espontani, sinó l'expressió d'una situació de subordinació mantinguda en el temps que facilita que s'arribe a un moment en el qual els propis parlants s'autolimiten i s'autocensuren, i acaben veient en la renúncia als propis drets lingüístics un acte de llibertat. És per això que proposem dignificar l'ús del català com a opció lingüística de prestigi front a l'autoodi encara present en la societat.

4. Garantir que totes les persones que viuen a territoris de parla catalana coneixen i puguen usar la llengua que identifica la societat on viuen i, d'aquesta manera, garantir el seu dret a formar-ne part en igualtat de condicions independentment del seu origen i de la seua llengua inicial.

5. Defensar polítiques lingüístiques basades en l'equitat que permeten aconseguir la normalització del coneixement i de l'ús social de la nostra llengua en tots els àmbits comunicatius (administracions públiques, centres educatius, mitjans de comunicació, món econòmic i laboral, oci i entreteniment...)

6. Defensar que els centres educatius, com a espais principals de formació i socialització, garantisquen que els infants i els jòvens siguen competents en català i puguen gaudir de les mateixes oportunitats, siga quina siga la seua llengua inicial i amb independència de la seua situació socioeconòmica. La llengua catalana ha de ser la llengua vehicular de l'escola.

7. Exigir, amb l'objectiu de compensar la situació sociolingüística actual, la utilització eficient de

mètodes escolars immersius, dotats de recursos adequats, en aquells contextos que així ho aconsellen.

8. Promoure que el català siga llengua per defecte en l'àmbit del lleure dels jóvens.

9. Promoure normatives que asseguren la igualtat de drets lingüístics de les comunitats catalanoparlants respecte de les comunitats de parlants de les llengües oficials dels estats en què es troba dividit el nostre domini lingüístic.

Febrer de 2021